

Nr 45.

Af herr **Bellinder**, om utarbetande af förslag till lag i syfte, att jord, som förvärfvats enligt bestämmelserna i 76 § af lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten, må göras gravationsfri.

Enligt 76 § i gällande dikningslag äger jordägare rätt att fritaga sig från delaktighet i kostnader för vattenafledningsföretag genom att till de öfriga delägarna i företaget afstå jord, som i värde motsvarar den jordförbättring, han vunnit genom företaget.

Tydligt är, att ändamålet med nämnda bestämmelse vinnes endast, om den jord, som tillfaller öfriga delägare i företaget, blir fri från in-teckningar, som besvära den fastighet, hvarifrån jorden utbrutits. Lagens mening torde äfven ha varit denna, då utbrytningen i själfva verket är ett slags ägoutbyte och icke någon afsöndring af den beskaffenhet, som afses i lagen om jordafsöndring.

Kommer den utbrutna jorden icke att vara gravationsfri, kunna de, som erhålla densamma, alldeles gå miste om hvarje ersättning, i de fall nämligen, att jorden är till sitt fulla värde in-tecknad. Någon orätt gentemot in-teckningshafvare kan det icke vara tal om genom att anse jorden gravationsfri, alldenstund de fastigheter, hvarifrån utbrytning skett, blifvit förbättrade genom företaget och förbättringens värde just motsvarar värdet af den utbrutna marken.

Emellertid har det visat sig, att dylik jord icke ansetts vara gravationsfri. Sedan densamma blifvit lagfaren, har den i lagfartsprotokoll och lagfartsbok antecknats som en särskild fastighet med åtkomsten ledande till det hemman, hvarifrån utbrytning skett. I följd häraf har domaren ansett sig böra i gravationsbeviset öfver den utbrutna marken upptaga alla in-teckningar, som tagits i stamhemmanet före utbrytningen. Likaledes har

det visat sig vid exekutiv auktion å den utbrutna marken, att innehafvare af dylika inteckningar bevakat desamma och sökt samt fått sig af auktionsförrättaren tillerkänd utdelning ur köpeskillingen. På anförda skäl torde det genom positiv lagbestämmelse böra fastslås, att mark, som enligt 76 § dikningslagen skall afstås, tillfaller öfriga delägare gravationsfri. Detta kan tänkas ske under den formen, att den, som förvärfvat dylik mark, må kunna inför häradsrätten styrka, att den tillfallit honom enligt 76 § dikningslagen, samt få detta förhållande antecknad i lagfartsprotokoll och lagfartsbok. Sedan sådan anteckning skett, skulle jorden anses fri från inteckningar, som förut besvärat densamma. Anteckningarna i lagfartsprotokollet och lagfartsboken torde vara nödvändiga för att domaren skall ha erforderlig ledning vid gravationsbevisets upprättande.

På grund af hvad jag ofvan anført, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville hos Kungl. Maj:t begära utarbetande af förslag till lag i syfte, att jord, som förvärfvats enligt bestämmelserna i 76 § af lagen om dikning och annan afledning af vatten af den 20 juni 1879, må göras gravationsfri.

Stockholm den 26 januari 1912.

August Bellinder.
